

[Udenrigsministeren.]

Så vil jeg blot sige til hr. Guldberg, at jeg netop ikke ensidigt lagde skylden på Saigon. Det er simpelt hen — jeg skal ikke bruge et kraftigt udtryk, jeg skal nøjes med at sige, at det ikke er det, der står i min redegørelse, så kan jeg lade være at karakterisere det med det ord, det ville være naturligt at bruge.

Om Dublinmødet forstår jeg stadig ikke noget. Der er ikke kommet noget ud fra Dublinmødet mig bekendt. Jeg har ikke set noget. Jeg har i øvrigt ikke talt med nogen journalister om det møde, så det kan i hvert fald ikke komme fra mig. Jeg har derimod set, at fra ministermødet i Luxembourg er der kommet adskilligt ud. Nogle har skældt ud på briterne, og nogle har skældt ud på tyskerne, og nogle har skældt ud på danskerne. Jeg har endnu aldrig deltaget i EF-udenrigsministermøder, uden at der er sivet mange ting ud. Jeg kan da sige i den sammenhæng, at det ikke var særlig behageligt, da jeg for første gang skulle forhandle med dr. Kissinger på EF's vegne, at det fortrolige EF-dokument, jeg kom for at forhandle om, stod i New York Times samme morgen, som vi havde møde kl. 10. Det passede ingen af os særlig godt. Kilden kan man jo heller ikke vide dér. Men der må simpelt hen være en misforståelse fra hr. Guldbergs side. Jeg kan ikke lave om på den kendsgerning, at EF ikke ensidigt vil fordømme Nordvietnam, som hr. Guldberg vil. Det kan jeg ikke lave om på. Men det andet er simpelt hen noget, der ikke har noget med de faktiske forhold at gøre.

Og så siger hr. Guldberg, at nu må vi ikke presse spørgsmålet om u-landsbistanden for stærkt. Men jeg har jo ikke presset noget som helst. Jeg har — og det glæder mig, at hr. Ninn-Hansen sagde det — forsøgt at lægge det spørgsmål meget roligt op i dag, men jeg har peget på den kendsgerning, at da hr. Guldberg var udenrigsminister, da tiltrådte han lånet til Sydvietnam på et tidspunkt, hvor Sydvietnams styrker efter egen opgivelse bombede PRG-områderne, og vi gik med på det i tillid til den langtidsaftale, der var, men som altså viste sig ikke at holde. Og man kan kun beklage, når man er gået med til nogle skridt i en aftale, at andre bryder de sidste skridt i aftalen.

(Kort bemærkning).

Guldberg (V):

Først den bemærkning, at jeg udtrykke- lig, og jeg gentager det, ikke alene bedømmer udenrigsministerens redegørelse efter, hvad der står i den, men også efter de taler, som han og statsministeren holder.

For det andet vil jeg gerne sige med hensyn til indiskretioner, at det er altså klart omtalt ved mange lejligheder, at udenrigsministeren umiddelbart efter Dublinmødet har ladet fortrolige oplysninger gå videre. Det er muligt, udenrigsministeren benægter det, og så kan jeg jo ikke komme længere, men jeg har altså den oplysning, og den har også været omtalt i adskillige udenlandske blade.

Og til sidst en bemærkning med hensyn til spørgsmålet om støtten. Det er klart, at vi anlagde det synspunkt og gjorde det alle, at så længe man arbejdede på grundlag af Parisaftalen, også under gensidige beskyldninger for at have brudt den, så var det en rimelig ting, at Danmark fulgte det støtteprogram, vi havde lagt til rette, og som gik ud på at forsøge at støtte befolkningerne i de tre forskellige områder. Det tør nok antydes, at det grundlag var forsvundet.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg konstaterer blot, at hr. Guldberg ikke på noget punkt har været i stand til at dokumentere de påstande, han lader svæve rundt i luften.

(Kort bemærkning).

Honoré (KrF):

Det var blot for at minde om den resolution, nr. 3314, som jeg nævnte. Jeg vil spørge udenrigsministeren, om udenrigsministeren ikke finder, at man bør undersøge, hvorvidt denne resolution folkeretligt gør et sådant nyt styre ulovligt, inden man skrider til anerkendelse.

(Kort bemærkning).

Guldberg (V):

Udenrigsministerens konstatering af, at jeg ikke havde kunnet dokumentere noget som helst, havde ingen adresse. Mente udenrigsministeren mine påstande vedrørende indiskretionerne i Dublin, så skal jeg svare.